

227.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 22 marca 1933 r.

w sprawie zmian w ustawie z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu.

Art. 1. W ustawie z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. z 1920 r. Nr. 2, poz. 7) wprowadza się następujące zmiany:

1) Art. 1 otrzymuje brzmienie następujące:

„Czas pracy wszystkich pracowników, zatrudnionych na mocy umowy w przemyśle, górnictwie, handlu, komunikacji i przewozie oraz w innych zakładach pracy, choćby na zysk nie obliczonych, a prowadzonych w sposób przemysłowy, niezależnie od tego, czy te zakłady pracy są własnością prywatną, czy państwową, czy też organów samorządowych, wynosi bez wliczenia przerw odpoczynkowych najwyżej 8 godzin na dobę i nie może przekraczać 48 godzin na tydzień”.

2) Po art. 4 dodaje się nowe artykuły 4-a i 4-b o treści następującej:

„Art. 4-a. Minister Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu lub z innymi zainteresowanymi ministrami może po zasięgnięciu opinii organizacji zawodowych pracowników i pracodawców wydawać osobne przepisy, regulujące rozłożenie czasu pracy, ustalonego w art. 1 dla osób, zatrudnionych w zakładach, w których praca jest uzależniona od pory roku, i warunków atmosferycznych, w ten sposób, że wskutek skrócenia czasu pracy w pewnych okresach nastąpi przedłużenie czasu pracy w innych okresach, przyczem przeciętny czas pracy, obliczony na przyjętą liczbę tygodni, nie przekroczy 48 godzin na tydzień, a dzienny czas pracy 10 godzin.

Umowy zbiorowe, zawarte pomiędzy zainteresowanymi organizacjami zawodowymi pracowników i pracodawców, mogą regulować czas pracy osób, zatrudnionych w zakładach, wymienionych w ustępie poprzednim, w sposób odmienny niż czynią to przepisy niniejszej ustawy lub rozporządzeń, wydanych na podstawie niniejszego artykułu, pod warunkiem jednakże, iż postanowienia tych umów nie będą zawierały niekorzystnych dla pracownika odstępstw od przepisów ustawowych”.

„Art. 4-b. Minister Opieki Społecznej w porozumieniu z właściwymi ministrami ureguluje w drodze rozporządzeń czas pracy osób, zatrudnionych w zakładach leczniczych.

Tygodniowy czas pracy osób, zatrudnionych w zakładach, objętych niniejszym artykułem, nie może przekraczać 60 godzin na tydzień, nie wyłączając niedziel i dni świątecznych”.

3) W art. 6 pkt. c) skreśla się wyrazy: „jednakże wówczas musi być czas pracy w ten sposób podzielony, by każdy robotnik mógł korzystać w każdym okresie 3-tygodniowym z dwukrotnego co najmniej 24 godzinnego odpoczynku” oraz wprowadza się nowy punkt e) w brzmieniu następującem:

„e) W zakładach pracy lub w ich oddziałach, w których czas pracy w tygodniu trwał krócej niż 48 godzin, dopuszczalne jest odrobienie nie przepracowanych w ten sposób godzin w następnych trzech tygodniach pod warunkiem, iż czas pracy na dobę nie będzie przekraczać 9 godzin, a liczba godzin pracy w powyższym okresie 4-tygodniowym — 192.

Odrabianie godzin, przewidziane w ustępie poprzednim, może nastąpić, jeżeli kierownik zakładu pracy zawiadomi o tem inspektora pracy właściwego obwodu, podając wykaz dni i godzin nie przepracowanych, zamierzony rozkład czasu pracy oraz liczbę zatrudnionych w ten sposób pracowników.

Odrabianiu nie podlegają godziny nie przepracowane w niedzielę i w dni świąt uroczystych, które w liczbie 8 określa dla całości lub poszczególnych obszarów Państwa rozporządzenie Rady Ministrów, wydane na wniosek Ministra Opieki Społecznej".

4) Art. 8 i 9 skreśla się.

5) Art. 13 otrzymuje brzmienie następujące:

„O ile pracownicy pracują w niedzielę w myśl przepisów art. 11 ustawy niniejszej, muszą otrzymać wzajemian wolny dzień w tygodniu.

W zakładach o ruchu ciągłym, pracujących w myśl przepisów art. 6 pkt. c) ustawy niniejszej przeciętnie do 56 godzin tygodniowo, musi być czas pracy w ten sposób podzielony, by każdy robotnik mógł korzystać w każdym okresie 3-tygodniowym z dwukrotnego co najmniej 24-godzinnego odpoczynku".

6) Art. 16 otrzymuje brzmienie następujące:

„Praca w godzinach nadliczbowych, przewidziana w art. 6, z wyjątkiem pkt. e), niniejszej ustawy, ma być wynagradzana co najmniej 25% dodatkiem do płacy normalnej. Za godziny nadliczbowe ponad 2 godziny dziennie oraz za pracę w godzinach nadliczbowych, przypadających na noc lub w niedzielę i święta, dodatek ten ma wynosić co najmniej 50%. Przy pracy akordowej dodatki powyższe będą obliczane na podstawie płacy za czas, o ile ich umową w danym zakładzie inaczej nie unormowano".

7) Do art. 17 dodaje się nowe ustępy o treści następującej:

„Minister Opieki Społecznej może udzielać zezwolenia dla poszczególnych gałęzi pracy, kategorii zakładów lub poszczególnych zakładów pracy bądź ich oddziałów, o ile tego wymagać będą warunki pracy, na niestosowanie lub skracanie przerwy, przewidzianej w niniejszym artykule.

Tryb i warunki udzielania tych zezwoleń określą osobne rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej; rozporządzeniami temi Minister Opieki Społecznej może również przekazać udzielanie zezwoleń organom inspekcji pracy".

8) Art. 19 otrzymuje brzmienie następujące:

„Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, odnośnie zaś do zakładów pracy, podlegających poszczególnym ministrom, porucza się wykonanie ustawy właściwemu ministrowi w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej".

Art. 2. Moc obowiązującą ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. z 1920 r. Nr. 2, poz. 7) wraz z późniejszymi zmianami rozciąga się na cały obszar województwa śląskiego.

Art. 3. (1) Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, odnośnie zaś do zakładów pracy, podlegających poszczególnym ministrom, porucza się wykonanie ustawy właściwemu ministrowi w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej.

(2) Równocześnie upoważnia się Ministra Opieki Społecznej do ogłoszenia w drodze obwieszczenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jedno-

litego tekstu ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. z 1920 r. Nr. 2, poz. 7) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych późniejszymi przepisami prawnymi, oraz ustawą niniejszą, do wprowadzenia nowej kolejnej numeracji artykułów i właściwej nomenklatury władz.

Art. 4. (1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1934 r.

(2) Na obszarze województwa śląskiego ustawa niniejsza wchodzi w życie po ogłoszeniu zgody na nią Sejmu Śląskiego.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *A. Prystor*

Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*

Minister Opieki Społecznej: *Hubicki*